

космы на главата са кръяхж подъ качулата на мантията му когато ѝа закрываше отъ слъцето. Облеклото му бѣше тъмно, въ противоположность на живытѣ цвѣтове толкози обычны на жителитѣ на Помпея. На поясаму высяше малка мастилинца. И чудното е че не

Помнѣж че са намѣрихъ единъ пѣтъ въ собраніе съ една прекрасна Неаполитанка отъ высшя общественскѣ класъ отлична по ума и по познаніята си не толкося обыкновенны въ сословіето на благороднытѣ Италианцы. Видѣхъ я изведнаждъ приблидила и смутена нѣкакъ чудно.

— Боже мой! той былъ тука! извика тя низско и трепетна.

— Кой той?

— Виждте тамъ. Графъ * * * който влѣзе тѣзи минута.

— Той много ще са благодарн, като узнае че е произвелъ такво-ви безпокойствіе; той ще е нѣкой отъ обожателитѣ ви, госпоже.

— Отъ обожателитѣ ми! Пази боже! той има лонче око и въ тѣзи минута мене гледа. О, непременно нѣкой бѣда ще ма слепи.

— Азъ не виждамъ нищо странно въ очитѣ му.

— Толкози позлѣ! Опасността колкото е повече невидима, толкози е понеизбѣжна; той е опасенъ человекъ, единъ пѣтъ погледнѣж на мѣжами когато играялъ на комаръ и го направилъ да изгуби полувината отъ годишныя си доходъ. Другій единъ пѣтъ погледнѣж на дѣтето ми като вграеше въ градината, и горкото си счу-пи ржката. О, какъ да са отгърва? Непременно голѣмо бѣдствіе ма чака. Тежко ми! Виждте го, виждте го! гледа покрывалото на главата ми.

— Сичкы ли прочее выи вѣрвате че окото на Графа е лонче?

Сичкы, той е общо плашило и чудното е че и той осѣща безпокойствіе когато познае че окото му прави впечатлѣніе.

— Чуденъ человекъ!

Този предрасждѣкъ е много придобиточенъ на златаритѣ въ Неаполь, толкося много разнообразны съ *мускитъ* противъ урокъето. Многоразличны бѣхж и въ Помпея подобнытѣ мускы, но не толкося хубавы и изящны. По общо мнѣніе мержаненитѣ са считахж за най добры предпазители мускы отъ урокъето. Урокъето са приписваше въ старо време като послѣдствениа дарба на Тебанцитѣ, и увѣрявами че съ погледъ само можали да убийтъ человекъ. А въ Африка, дѣто господствува сѣщитѣ предрасждѣкъ, нѣкои челяди са гледахж като замѣжны не само дѣца да уморявать, но и растѣніята да изсушавать, не съ погледъ или съ липчанье, но чрезъ захвалыше. Тѣзи сѣщата сила отдавать днесь и на нѣкои отъ инашытѣ мнистры (*), тѣй що като щомъ тѣ земжтъ да хвалѣтъ нѣкой, законъ

(*) Тука добродушныитѣ Булверъ подмиа ангаійскытѣ министры.
Пр.